

LBRIS

We know
books

Flirting with Danger
Suzanne Enoch
Copyright © 2005 Suzanne Enoch

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Flirtând cu pericolul
Suzanne Enoch

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE
Flirtând cu pericolul / Suzanne Enoch
trad. din lb. engleză: Raluca Conțiu - București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-8790-6

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111

SUZANNE ENOCH

Flirtând cu pericolul

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

LITERA
București

capitolul 1

Marți, ora 2.17

Samantha Jellicoe se întrebă cine anume inventase regula conform căreia hoții care voiau să spargă ceva mai mare decât o pungă de hârtie întotdeauna erau siliți să escaladeze ziduri. Toată lumea știa asta. Toată lumea se baza pe asta, de la închisori la castele, de la filme la parcurile de distracții și la proprietatea impresionantă din estul Floridei în fața căreia se afla ea acum. Pereți de piatră, garduri electrice, camere video, senzori de mișcare, agenți de securitate, toate cu scopul de a împiedica un infractor întreprinzător să treacă peste ziduri în sancțiunea spațiului privat din spatele lor.

Se uită de la zidul de piatră din fața ei la poarta dublă din fier forjat din fața casei Solano Dorado și zâmbi ușor. Unii infractori erau mai întreprinzători decât alții. Și cam atât despre reguli.

Inspirând adânc pentru a-și calma bătăile inimii, își scoase arma atârnată de umăr, se cufundă mai adânc în umbrele din fața porții, ținti spre camera video montată pe zidul de piatră înalt de patru metri și jumătate și trase. Cu un mic pufăit în aer, o minge de vopsea se împrăștie când lovește puternic partea laterală a camerei video, îndreptând-o în sus, spre coroanele copacilor, și mănjindu-i lentila cu vopsea albă. O bufniță deranjată de mișcare huhui și își luă zborul de pe creanga aplecată a unui sicomor, trecând cu o aripă chiar prin fața camerei de vederi redirectionate.

„Bună lovitură“, se gândi ea, atârânându-și din nou pistolul cu vopsea pe umăr. Citise în horoscopul zilei

că aceea avea să fie ziua ei norocoasă. În mod normal, nu lua astrologia prea în serios, dar zece la sută dintr-un milion și jumate pentru o seară de lucru părea să se califice drept noroc. Se aplecă în față, strecură câte o oglindă cu mâner lung pe fiecare parte a porții grele de fier, redirecționând senzorii către ei înșiși. Odată ce făcu asta, nu-i luă decât câteva secunde să dezarmeze circuitele din panoul electric și să întredeschidă una dintre porți suficient de mult pentru a se strecura printre ele.

Își petrecuse întreaga zi memorând localizarea celorlalte camere video și a celor trei detectori de mișcare de care trebuia să treacă, iar în două minute trecu de copaci și de grădina amenajată, ajungând la baza scărilor din piatră roșie. Mulțumită planurilor și schemelor studiate, știa locul fiecărei ferestre și uși, precum și modelul, și modul de funcționare al fiecărei încuietori. Însă ceea ce planurile nu-i dezvăluiseră erau culoarea și întinderea proprietății, așa că își luă o secundă pentru a admira decadența care i se înfățișa înaintea ochilor.

Solano Dorado fusese construită în anii '20, înainte de prăbușirea bursei, și fiecare nou proprietar adăugase camere și etaje, dar și sisteme de securitate tot mai sofisticate. Aspectul actual al casei era probabil cel mai atrăgător de până acum, văruiată toată în alb, cu acoperișul cu țiglă roșie și masivă, înconjurată de palmieri și si-comori bătrâni și cu un iaz de mărimea unui teren de hochei în fața clădirii. În spatele casei, unde era ea ghemuită acum, erau două terenuri de tenis, lângă o piscină de dimensiuni olimpice. Bazinele naturale alimentate de marea de la marginea oceanului susurau și gâlgâiau la doar câteva zeci de metri, dar acelea erau destinate accesului public.

Proprietatea era privată și protejată, ridicată să se po-trivească mai degrabă capriciilor omului decât celor ale naturii. După optzeci de ani de modificări și extinderi de bun-gust, acum era casa cuiva cu buzunare adânci

și cu un ego la fel de impresionant. Cineva al cărui horo-scop era opus horoscopului ei și care acum se întâmpla să fie plecat din țară.

Cadrele ușilor și ferestrelor probabil erau pline de senzori, dar uneori trucerile vechi și simple erau cele mai eficiente. Așa cum spusese o dată Mr. Scott din *Star Trek*, cu cât instalațiile sanitare erau mai elabora-te, cu atât mai ușor era de astupat canalul de scurgere. Aruncând o privire la ceas pentru o bună sincronizare, scoase o rolă de bandă adezivă gri. Lipi banda într-un cerc aproximativ cu diametrul de aproape un metru în partea de jos a ferestrei de pe terasă, apoi scoase din ruc-sac o ventuză și un diamant pentru tăiat sticla. Aceasta era groasă și grea, iar sunetul pe care îl scoase când îndep-țartă bucata tăiată fu mai zgomotos decât i-ar fi plăcut. Tresărind, așeză bucata circulară de sticlă în patul de flori și se întoarse la deschizătura pe care o făcuse.

Trecu rapid în revistă lista celor care ar fi putut auzi zgomotul făcut de sticla tăiată. Agentul de securitate de la parter din camera de monitorizare video nu putea auzi, dar erau cel puțin doi agenți care patrulau prin casă când proprietarul nu se afla acolo. Samantha așteptă un moment, *ascultând*, apoi, inspirând adânc și simțind adrenalina *curgându-i* prin vene, se strecură înăuntru.

Alte două bucăți de bandă țineau draperia la locul ei, ascunzând *gaura* din fereastră. Nu avea sens să-și dezvă-luie calea de scăpare primului agent care ar fi trecut pe acolo. Urmără scările, deasupra cărora atârna un Picasso autentic, la primul etaj. Sam trecu pe lângă el, abia arun-cându-i o privire. Altul atârna în sala de conferințe de la etaj, ambele fiind protejate de senzori și valorând milioane. Știa deja de ele și, oricât de tentată ar fi fost, nu pentru ele era acolo în această seară.

Samantha se opri pe palierul celui de-al doilea etaj, ghemuindu-se pe scări și aplecându-se pentru a vedea mai bine galeria lungă și întunecată. În timp ce se gândea

că în muzee văzuse colecții mai mici de arme și armament, era atentă la semnele de mișcare și la potențiali senzori nou instalați, care nu apăreau pe planurile ei, și se încruntă văzând multitudinea de locuri umbrite în care s-ar fi putut ascunde un agent de securitate pe care ea l-ar fi putut vedea doar când ar fi ajuns chiar lângă el.

Ținta ei era în mijlocul holului, printr-o ușă la stânga. Sam nu se deranjă să se mai uite la ceas; știa de când era în casă și cât era posibil să mai stea înainte ca patrulea de afară să descopere fie gaura din fereastră, fie oglinzile de la poartă. Respirând iarăși adânc, începu din nou să înainteze.

Rămânând aplecată, se îndreptă spre unul dintre cavalerii nemișcați și se opri în umbra acestuia, ascultând înainte de a mai înainta puțin. Nu mai avea mult, dar trebuia să treacă de acea ușă laterală înainte de venirea patrulei. Iar sincronizarea era partea ei preferată – nu mai era vorba de dispozitive sofisticate, ci doar de nervi și abilități. Oricine le putea cumpăra pe primele, dar ultimele erau cele care făceau diferența între fete și femei.

La trei metri de destinație, se opri brusc. De-a lungul holului alunecă lumina subțire și slabă a lunii, la un metru și jumătate deasupra podelei și la câțiva centimetri de piciorul ei stâng. Un fir. Nimeni nu punea un fir în mijlocul holului. Era o idee stupidă și primitivă și reprezenta un pericol pentru cei care locuiau în casă. Desigur, nimeni nu era acasă acum, dar cu siguranță agenții puteau să uite de firul ăsta afurisit și să se împiedice de el sau să declanșeze alarma – ori ambele.

Încruntându-se, se apropie de perete ca să vadă cum era ancorat firul. Ar fi trebuit să treacă peste el, să intre pe ușă, să ia obiectul pentru care venise și să plece, dar prezența firului era atât de... greșită. Sisteme sofisticate de securitate peste tot, iar aici un blestemat de fir de oțel.

Un blestemat de fir de cupru, se corectă ea după ce se uită mai bine. Firul era întins între două panouri mici

și negre de pe fiecare perete și nu tocmai paralel cu podeaua. Aproape, dar nu perfect paralel. Da, proprietarul casei era faimos datorită izolării sale exagerate, dar o capcană de acest tip părea să fie totuși prea mult. Din ceea ce văzuse până acum, părea să fie foarte atent la lucrările efectuate în casă. Încruntătura ei se adânci și mai mult.

– Stai pe loc!

Sam îngheță, aplecată lângă fir. „La dracu’!“ Agentul de securitate sosise mai devreme. La vreo zece metri în fața ei, de cealaltă parte a ușii, o umbră ieși dintre două armuri strălucitoare.

– Nu face nici o mișcare!

– Nu fac, răspunse ea calmă.

El aparținea acestui loc, ea, nu. În plus, el avea un pistol mare în mână, pe care nu părea să-l stăpânească foarte bine.

– Nu sunt înarmată, continuă ea pe același ton calm, uitându-se la arma care tremura și îndemnându-l în tăcere pe posesorul acesteia să nu intre în panică.

– Atunci ce ai pe umăr? ripostă el, apropiindu-se puțin.

Pe frunte îi alunecă o picătură de transpirație.

„Rămâi calmă! Fă-l și pe el să se simtă calm!“

Știa cum să facă asta – o făcuse și altă dată.

– Este un pistol cu vopsea.

– Pune-l jos! Pune jos și geanta de pe celălalt umăr!

Cel puțin încă nu începuse să tragă în direcția ei. Era tânăr, dar avea ceva antrenament, slavă Domnului! Ea ura amatorii. Sam își lăsă lucrurile jos, așezându-le pe covorul persan lung, care acoperea mijlocul holului.

– Nu ai de ce să-ți faci griji. Suntem în aceeași echipă.

– Pe naiba! Eliberându-și mâna stângă, el și-o duse la umăr. Clark? Avem un intrus. Etajul doi, în galerie.

– Serios? se auzi răspunsul în stația radio.

– Foarte serios. Trimite poliția!

Bucurându-se în sinea ei că proprietarul ținea suficient la intimitatea lui pentru a nu instala camere de luat vederi în casă, Samantha scoase un oftat adânc.

– Chiar nu e nevoie de asta. M-a angajat șeful tău pentru a testa securitatea.

– De parcă nu aș mai fi auzit scuza asta, ripostă el, sarcasmul lui fiind evident chiar și în încăperea întunecată. Mie nu mi-a spus nimeni, așa că păstrează povestea asta pentru polițiști. Ridică-te!

Ea se ridică încet, ținându-și mâinile depărtate de corp, în timp ce nivelul adrenalinei îi mai crescuse puțin. Pentru orice eventualitate, făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de fir.

– Dacă ai fi știut despre asta, nu ar mai fi fost un test. Haide, aș fi putut lua Picasso-ul de jos, Matisse-ul din salon sau orice aș fi vrut. Treaba mea e să testez securitatea. Aprinde luminile și o să-ți arăt cartea mea de identitate!

Luminile se aprinseră suficient de repede și de strălucitoare pentru a o face să tresară. „Ce naiba?” Nu exista nici un sistem de comandă vocală, iar agentul arăta la fel de nedumerit, cu pistolul tremurându-i alarmant în mână.

– Ușurel, spuse ea calm.

Își îndoi puțin genunchii, gata să fugă.

Privirea agentului trecu peste umărul ei, către scări.

– Domnule Addison, am găsit...

– Văd.

Sam se luptă cu valul de enervare și cu blestemata de curiozitate de a-l vedea pe bogătașul atât de rar fotografiat. Dacă reușea să iasă de acolo, ceea ce începea să pară tot mai puțin probabil, avea de gând să-l omoare pe Stoney. „Nu-i nimeni acasă pe naiba!”

– Richard Addison, presupun, mormăi ea peste umăr, relaxându-și din nou postura.

– Credeam că el te-a angajat, spuse agentul, mai încrezător acum, cu luminile aprinse și cu întăririle pe drum.

– Nu el, răspunse Samantha, hotărâtă să continue jocul. Firma de securitate. Myerson-Schmidt. Șefii tăi.

– Mă îndoiesc, murmură vocea joasă din spatele ei, suficient de încet pentru ca numai ea să audă. Pentru un tip bogat, se mișca destul de discret. Nu e înarmată, Prentiss, continuă Addison pe un ton normal, cu o urmă de accent britanic cultivat. Lasă jos pistolul înainte să fie rănit cineva și vom continua discuția jos!

Prentiss ezită, apoi își băgă pistolul în toc.

– Da, domnule.

– Acum, ia să te vedem, domnișoară...

– Smith, completă ea.

– Ce neașteptat!

Sam nu asculta. Ea se uită la Prentiss cum își pune pistolul în toc și îl văzu apropiindu-se, evident încântat că putea să-i facă pe plac șefului cel mare. Observă că nu aruncă nici măcar o privire în jos.

– Stop! îi ordonă ea, panica bruscă făcând ca ordinul să sune scurt și ascuțit.

– Pe nai...

– Dumnezeu!

Sam se întoarse, aruncându-se spre scări și izbindu-se de Addison, reținând doar că acesta avea pieptul gol, ochi gri uluiți și păr negru ciufulit, înainte de a cădea pe podea odată cu el. Cu un sunet scurt și un fulger luminos, holul explodă. Valul de căldură o izbi, lipind-o și mai tare de Addison. Casa se cutremură în sunet de sticlă spartă. Un vuiet zgomotos traversă galeria, iar luminile se stinseră din nou.

capitolul 2

Marți, ora 2.46

Richard Addison se trezi alături de un paramedic care îi ținea pleoapa deschisă și îi examina ochiul stâng cu o lanternă.

- Dă-te naibii jos de pe mine! mormăi el, luptându-se să se ridice.

- Stai întins, domnule Addison! Ai putea avea răni interne...

- La naiba! icni el, întinzându-se din nou, străbătut de un val de durere în partea din spate a capului.

Pe lângă asta, se simțea ca și cum ar fi fost lovit în coaste cu o bâta de baseball. Încercă să inspire, dar clipi atât din cauza durerii, cât și a mirosului acru de fum. Dintr-odată, își aminti totul - explozia, agentul. Fata.

- Unde e?

- Nu-ți face griji, domnule, spuse altă voce, și un alt paramedic îi apăru în câmpul vizual. Vam contactat medicul, așteaptă la spital.

- Nu, unde e femeia?

Nu avea de ce să întrebe de Prentiss. Simțise fierbințeala flăcărilor și resturile arzânde care îl loviseră în față.

- Nu știm nimic sigur, domnule. Toată lumea e aici - cei de la departamentul de genști, cei de la omucideri, criminaliști, dar trebuie să aștepte până când termină pompierii. Ați văzut dispozitivul?

Richard tuși din nou, tresărind de durere.

- N-am văzut nici un amănunt nenorocit.

- Sigur? întrebă a treia voce, iar el se strădui să se concentreze.

Haine simple, cu o cravată ieftină, dar de bun-gust. De la omucideri, după cum spusese paramedicul.

- Și dumneata cine ești? întrebă el oricum.

- Castillo. Omucideri, răspunse detectivul. Agenții de jos ne-au chemat pentru o explozie și un intrus. Asta ar fi femeia despre care ai întrebat?

Addison dădu din cap aprobator.

- Presupun că da.

- Ei bine, te-a vrut mort. Destul ca să moară odată cu agentul și cu dumneata. Ai fost norocos că ai reușit să cobori scările. O poți descrie?

Richard se uită în jur. Era la etajul inferior, pe palier, iar capul continua să-i bubuie acolo unde-l lovise de podea. Nu îl trăseseră pompierii în jos pe scări, altfel Castillo nu ar fi făcut comentariul acela despre norocul lui. Și era sigur ca naiba că nu coborâse singur.

- A spus că o cheamă Smith, spuse el rar, ridicându-se în șezut. Mică, subțire, cu haine negre. Era cu spatele la mine și purta o șapcă de baseball. Mă tem că altceva nu știu. Ochi verzi, adăugă el, amintindu-și că îi văzuse pentru o clipă fața când se izbise de el - când îi salvase viața.

- Nu-i mult, dar putem căuta la spitalele din zonă. Chiar dacă ar fi avut armură, mă îndoiesc că a plecat de aici fără nici o zgârietură. Detectivul își trecu un deget peste mustața groasă și încărunită. Mergem la spital și mai stăm de vorbă acolo.

„Minunat.“

Presa avea să adore asta. Richard clătină încet din cap.

- Nu merg.

- Ba da, domnule Addison. Dacă mori acum, sunt concediat.

Două ore mai târziu, auzind sporovăiala celor de la presă și văzând luminile camerelor de luat vederi pe holul îngust, cu pereți albi și linoleum pe jos, își dori să fi rămas la proprietate. Desigur, presa aflase. Numai Dumnezeu știa ce spectacol încercau să facă din sederea lui în spital. Îi spuse doctorului asta, în timp ce acesta îi cosea o rană de vreo zece centimetri de pe piept.

- Reziști nesperat de bine, spuse doctorul Klemm, terminând sutura. Am adus un tranchilizant pentru elefanți. Păcat că nu a trebuit să-l folosesc.

- Ține-l la îndemână pentru orice eventualitate. Sunt furios ca naiba, spuse Richard scurt, încercând să inspire superficial și să nu se prăbușească din nou pe pat. Efectul analgezicului pe care i-l dăduseră paramedicii în ambulanță începea să treacă, dar îl făcea să se simtă amețit și nu dorea să mai ceară unul. Cineva încercase